

Narracions amb doble fons

DANI VIVERN

Contes de la verda fondalada és un volum de color verd drac de sant Jordi. Fins aquí, conseqüent i gens sospitós. Però el lector avesat ja s'ensumarà alguna cosa en llegir-hi els agraïments. El pare de la criatura, l'Agustí Casanova, hi esmenta la influència de Chaucer, Poe, Joyce, Borges, Kafka, Cortázar, García Márquez i Josep Pla: unes bones peces, tots plegats. Hi afegeix un tal Hans Christian Andersen, que tampoc no es quedava curt. Amb aquestes referències ens hauríem de posar a l'aguait. I fariem ben fet. Perquè Casanova és un provocador.

Moltes de les narracions d'aquest recull comencen a la manera clàssica, és a dir, amb un plantejament simple d'un personatge en una situació. Frases senzilles, amb l'adjectivació justa. Tot promet arguments amb lirismes, postes de sol, introspeccions, amors somiats i viatges a una joventut frustrada... aquell poti-poti amb què alguns autors novells o no tant pretenen imitar Murakami. Però no. De seguida veiem que no va per aquí. Un cop de timó sobtat, un capbussament oníric, un desplaçament en el temps o en la lògica —o tot plegat— ens deixa al final de cada narració clavats a la butaca amb un somriure ximple als llavis.

L'autor ens ha ensarronat. I ho torna a fer una vegada i una altra. I en volem més.

D'altres cops, Casanova no ens salta per sorpresa sinó que de bon començament ja ens posa fora de la realitat. De la nostra. Perquè ell en crea moltes: una noia té per ofici reparar ones del mar espatllades; hi ha un artesà de llamps que en fa art i també negoci; un goril·la fa unes reflexions epistemològiques contraposades al pragmatisme de la seva esposa; i un tal Pere és capaç de domar ombres, per bé que té problemes amb dues que se li han escapat.

És una obra recomanable a adults que necessiten trencar-se els esquemes com el pa que mengem. Si no fos que no està de moda, diria que el mètode psicoanalític aprovaria aquest llibre com a teràpia. És un revulsiu a la literatura oficialista, benvolent, la que pretén provocar amb paraules malsonants i

**És una obra
recomanable a adults
que necessiten
trencar-se els
esquemes com
el pa que mengem**

parteix de la metàfora —el gel— i del camp semàntic que se'n deriva —els pols, explorar, gel, conquestes, fred, glaç, Islàndia, etc.— per falcar la dispersió. D'aquesta manera, la novel·la es converteix en diverses històries que es van dispersant: el treball de documentació obsessiu de la protagonista en relació amb les expedicions polars, la connexió i la desconnexió amb el seu germà i la seva família, la mirada interior i la mirada exterior o, el que és

el mateix, la relació de la veu narrativa amb el món i, finalment, el viatge a Islàndia. El final i el punt de partida. Allà on comença i on s'acaba tot.

Aquesta veu narrativa, a la vegada, ens ensenya les cartes i la narració esdevé, així, intencionada i autoreferencial: l'escriptora exploradora del text que escriu. Tot plegat ens remet a certs aires de W. G. Sebald —la documentació inserida en la ficció— i d'Enrique Vila-Matas— l'exploració autoficcio-

CASANOVA, Agustí

**Contes de la verda
fondalada**

Edició pròpia a cura
de Montserrat Lacomba
Arbúcies, 2016
115 p.

llenguatge de carrer o que es carrega els tòtems preestablerts perquè els lletraferits els trenquin la cara amb el vistiplau del poder. No és aquest el cas. Aquí, es provoca, se satiritza, lluny de tota barroeria, i es fa una cosa tremendament perillosa: s'obliga el lector a pensar, a reflexionar. Simplement girant el món com una mitja i mostrant-ne el doble fons ridícul, cruel, sorprenent i màgic.

Són 50 contes triats, vestits, a més, amb unes belles, inquietants i sempre suggeridores imatges obra de Josep Maria Oliveras. 50 dosis d'irrealitat en una acurada edició. Esperem que en vinguin més.

nal de la impostura d'un mateix en el text narratiu.

Germà de gel de vegades és com un calaix de sastre i, d'altres, et deixes seduir pel viatge particular de l'autora: «Preguntar-me per quin és el viatge, o la intriga que regeix aquesta narració, intueixo que hi ha alguna cosa a descobrir, i fins que no ho faci no podré tancar-la. Hi ha d'haver una conquesta». Recomana-ble i original, tot i que al capítol final l'autora ens expliqui de què va el llibre.